— Cel de colo este judecătorul — își spuse ea — pentru că poartă o perucă atît de mare.

De data aceasta judecător era regele, și deoarece purta coroana peste perucă nu părea să-i fie la îndemînă și, în orice caz, nu-i ședea de loc bine.

„Și asta este banca juraților — gîndi Alice — iar cele douăsprezece fărpturi (era nevoită să spună „fărpturi", pentru că unele erau animale iar altele păsări) bănuiesc că trebuie să fie *iurorii*." Repetă acest cuvînt de cîteva ori, foarte mîndră că îl cunoaște, deoarece gîndi, pe bună dreptate, că foarte puține fetițe de vîrsta ei îl știau. La urma urmei, cuvîntul „jurați" s-ar fi potrivit tot atît de bine.

Cei doisprezece jurați scriau cu mult sîrg pe tăblițe.

— Ce fac ăștia? întrebă Alice în șoaptă pe zgripțor. Doar n-au ce scrie înainte de începerea procesului!

— Scriu numele celor de față — șopti zgripțorul — ca nu cumva să le uite pînă la sfîrșitul procesului.

— Proști mai sînt! începu Alice supărată, cu glas tare, dar se opri repede deoarece iepurele alb strigă:

— Tăcere!

Iar regele își puse ochelarii și privi în jurul lui să vadă cine vorbește.

Alice văzu limpede, ca și cum ar fi privit peste umerii lor, că juraților scriau pe tăblițe „Proști mai sînt!", ba chiar își putu da seama că unul din ei nu știa cum se scrie cuvîntul „proști" și că fusese nevoit să-l întrebe pe vecin.

„Mare aiureală o să mai fie pe tăblițele lor pînă la sfîrșit!" gîndi Alice.

Creionul unuia dintre juraţi zgîria, lucru care o enervă grozav pe Alice. Înconjură deci Curtea de judecată pînă ajunse la

spatele juratului și-i smulse creionul din mînă. Făcu asta atît de repede, încît bietul jurățel (era Floarea, șopîrla) nu-și dădu seama ce se întîmplase cu creionul și, după ce-l căută peste tot, se văzu nevoit să scrie cu degetul, tot timpul cît ținu ședința. Asta însă nu avea nici un rost, pentru că degetul tot nu lăsa urme pe tăbliță.

— Crainicule, citește actul de acuzare! porunci regele.

La aceste cuvinte, iepurele alb sună de trei ori din trompetă, după care desfășură pergamentul și citi precum urmează:

„Într-o zi de vară, dama cea de tobă
Făcu plăcințele.
Fantele de tobă, hoțul! le-a furat
Și s-a dus cu ele!"

— Gîndiți-vă la verdict, spuse regele către juraţi.

— Nu încă, nu încă! întrerupse repede iepurele. Mai vin multe pînă atunci!

— Cheamă primul martor, spuse regele și iepurele alb suflă de trei ori din trompetă și strigă:

— Primul martor!

Primul martor era pălărierul. Intră cu o ceașcă de ceai într-o mînă și cu o felie de pîine cu unt în cealaltă.

— Îți cer iertare, Măria ta — începu el — că mă prezint cu acestea